

POSTANOWIENIE

5 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

na posiedzeniu niejawnym 5 października 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości Bank spółki akcyjnej w W.
przeciwko R. K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Syndyka masy upadłości Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 9 grudnia 2021 r., I AGa 292/20,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adwokatowi G. M. - kuratorowi pozwanego R. K.
- od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu kwotę
1620 (tysiąc sześćset dwadzieścia 00/100) złotych powiększoną o
kwotę należnego podatku od towarów i usług tytułem
wynagrodzenia za zastępstwo procesowe pozwanego w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od

orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca Bank S.A. – obecnie Syndyk masy upadłości Bank S.A. – powołała się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej podnosząc, że usprawiedliwione w swej istocie roszczenie zostało pozbawione ochrony prawnej, co wynikało z uznania przez Sąd Apelacyjny, iż przedłożone przez powódkę dowody są niewystarczające, niespójne i niezrozumiałe do rozliczenia roszczenia, także przy pomocy dowodu z opinii biegłego.

Jak przyjmuje się w utrwalonej judykaturze Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak w szczególności wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zarzuty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka zaskarżenia. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter, odnosić się do konkretnych, powołanych przez skarżącego przepisów prawa i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83, z dnia 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91 i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwalała uznać, by skarżąca wykazała przytoczoną przyczynę kasacyjną.

We wniosku nie skonkretyzowano żadnego przepisu prawa (materialnego lub procesowego), który miałby naruszać zaskarżony wyrok, a tym bardziej nie przytoczono argumentów, z których wynikałoby, że naruszenie to doprowadziło do

wydania oczywiście błędnego wyroku. Z wniosku nie wynikało, aby stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w kontekście dowodów przedstawionych przez powódkę i możliwości uczynienia tego materiału podłożem opinii biegłego – *nota bene* ściśle związane z oceną zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego (por. art. 398³ § 3 k.p.c.) – naruszało jednolitą, utrwaloną linię orzeczniczą, bądź utrwalone stanowisko doktryny prawa.

Ubocznie należało zauważyć, że w świetle powołanego w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia art. 278 § 1 w związku z art. 227 k.p.c., przy braku innych zarzutów naruszenia prawa procesowego, kwestia nieuwzględnienia wniosku dowodowego z racji jego spóźnionego powołania, względnie zaniechania dopuszczenia przez sąd dowodu z opinii biegłego z urzędu (art. 232 zdanie drugie k.p.c.), co sugerowano we wniosku, usuwały się spod kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.).

Należało tym samym odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

O wynagrodzeniu należnym kuratorowi pozwanego orzeczono na podstawie § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536) i art. 603⁴ § 3 anlg. w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[SOP]

[a!]

